

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 204. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387806688/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

grundede paa, hvad der dog skulde komme ud af alt dette, der var mig ligesaa uforstaaeligt som Hieroglypherne nu ere for de Lærde.

Da Herren igjen kom ud fra de hermelige Forhandlinger med sin Tjener bag efter sig, vidskede han Næsen – mig tyktes ogsaa Øjnene – med sit Lommeklæde. I hiins Aasyn viste sig et lysere Skjær, end forhen.

«Lille Mama!» saa talte den Første, men langsom og afbrudt, «der bliver nu meget snart et Par af disse To – Du vil vel have ham Mette?» – Denne nejede, og bøjede sit Ansigt endnu dybere – «Og saa skal der ikke snakkes meer om det Forbigangne, Mama! – Vilhelm! der er det Hinus ved Siden af Smedens oppe i Vium – det er nu fæsteledigt – det kunne I faae; og derfor kan Du ligegodt passe din Tjeneste hos mig» – Skytten bukkede, og sagde til sin Forlovede: «Tak det naadige Herskab, Mette!» Denne fløj hulkende hen til Herren, og nejede først for ham, saa for Fruen, og valedede derpaa ud af Stuen. Skytten gik langsomt efter; men da han var i Døren, raabte Etatsraaden til ham med livelig Røst: «Aa! Vilhelm! kik ud i Ellerne engang! om Sneppen ikke skulde være kommen inat – vi skrive den Eenogtivende.» – Skytten nikkede med et stille Smil, og gik.

Aunsbjerg ligger i Lysgaard Herred, og hører til Sørslev Sogn. Kirken har den historiske Mærkværdighed: at den jydsk Adel – saa vil Sagnet – forsamlede sig i samme, da den lagde Raad op om at opsige Christian den Anden Huldskab og Troskab, og Mogens Munk ved Lodtrækning fik det farlige Hverv, at forkynde Majestæten denne Beslutning. Men Kirkegaarden har for mig een endnu mere levende Interesse – den tilhører ogsaa de Døde. Der er – jeg vil haabe den er der endnu – en temmelig stor Jordhøj, omsat med hugne Steen, og mod Syden forsynet med Jerngitterværk til Port eller Laage. Her hvile de jordiske Levninger af mine to yngste Sødskende – døde i spæde Barndom – af Naadigherren og hans Frue, med Fiere af samme Slægt. De to Første vare endnu ufødte, de to Andre endnu baade levende og livlige, da jeg bivaanede Guillaume Marteaus og Mette Kjeldsæters Bryllupshøjtid i Sørslev Kirke.

Endnu samme Dag flyttede de Nygifte til Vium. Dog husker jeg nok: at da Han havde fulgt sin Kone til det nye Hjem, vendte han endnu samme Aften, men silde maaskee, tilbage; og at det heller ikke anstod min naadige Bedstemoder, hvilket jeg lige saalidet kunde be-

gribe, som hvorfor Hun et »Stød« derefter blev vred over, at Han havde ladet sin Søn give mit Fornavn.

Alt gik nu atter i den gamle Stiil; kun med den Forandring: at jeg imellem, naar Vejret var godt, fik Lov til at følge med paa Jagter, nærlig saadanne, hvor Vildtet ved Hunde eller Mennesker drives til den stillestaaende Skytte. Jeg fik nu Plads bagved Bedstefader, hvergang med Formaning: ikke at røre mig! Denne Befaling adlød jeg med bedre Villie, end naar »søde Bedstemoder« klinede mig til Tabourettet derhjemme. – Ligesom Vilhelm syntes, efter sit Giftermaal, at være trængt endnu dybere ind i sin Herres Kridthuus: saaledes kom jeg ogsaa længere ind i Vilhelms, formedelst min saa tidlig vakte Sands for Jagten. Men jeg maa ile med min Historie; saameget mere, som jeg higer efter at have det, som nu kommer, bag ved mig.

Det var en Dag i Høst, at Skytten, efter Befaling, reed ud ad Alheden paa Urhønsjagt. Han kom ikke hjem om Aftenen – man tænkte: han var bleven i Vium. Men næste Dag kom han heller ikke. Om Aftenen sendtes Bud derop – Konen havde ikke seet ham siden den foregaaende Morgen, da han paa Hentoget havde været en »Vending« inde hos hende. Nu blev Bedstefader urolig, og befrygtede med Grund en Ulykke: tvende paalidelige folk bleve samme Aften sendte afsted til Alheden, for at opsøge ham, og spørge efter ham i Colori-byerne. Men paa følgende Formiddag kom de tilbage med den Efterretning: at han to Dage iforvejen havde været inde i Haverdal, hos Kromanden, og faaet Noget til Føden for Hest og Hund og sig selv, og at han i god Tid var redet derfra hjem til Aunsbjerg. – Nu satte Herren sig selv tilhest, ledsaget af Forvalteren og et Par Skovfogder. Han var mørk og ængstelig, og jeg begyndte allerede at græde for Vilhelm.

Det var mig en lang Dag. Ved dens Ende kom de tilbage, med tvende Vogne efter sig; paa den første laae Vilhelms afsjælede Liig, paa den anden hans døde Hest; hans Hund slentrede bagefter med luddende Hoved og slunken Mave.

Der hvor Alhedens Kongeskov nu staaer, var paa hiin Tid ikke andet end Lyng. Men Anlægget begyndtes dog samme Aar, som det Nysfortalte tildrog sig. Endnu kaldes det ældste til Skovkultur indtagne Jordsmon, beliggende et tusinde Alen vesten for Skovriderboligen, »den gamle Plantage.« Paa hele dette Stykke var der efter Forstregler